

Jednoho dne,
tři čtyři dny později,
tam byl had,
takový jedovatý had,
přišel a řekl: „Prosím,
mějte se mnou soucit,
brzy se utopím,
já už nemohu více plavat.
Jsem už tak dlouhou
dobu bez odpočinku,
protože voda mě tlačí.
Prosím, nechte mě zůstat
a odpočinout si na chvíli
na vaší pramici, a potom,
až voda ustoupí
a bude po záplavě,
já poběžím pryč.
V budoucnosti vám
oplatím vaši laskavost.“
Tak rodiče zase klepali
na podlahu pramice.
A potom želva
vyšla nahoru a oni
ji požádali o radu,
co dělat s hadem.
Želva souhlasně přikývla
hlavou a řekla „Dobře.“
A potom se znovu
potopila do vody.
O malou chvíličku
už had pobýval
s rodiči želvy.
O něco později,
plaval okolo člověk,
a jak zrovna
plaval vedle pramice,
téměř se utopil.
Ten muž byl
téměř bez dechu,
téměř umírající,
zachytil se o okraj pramice
a řekl: „Prosím, prosím,
nechte mě zůstat s vámi,
jinak zemřu.
Jsem tak unavený,
nemám nic k snědku.
A plaval jsem celou cestu,
nemohu už dál.
Prosím nechte mě tu zůstat.
Nikdy nezapomenu na

vaši laskavost. Prosím.“
A pak aniž by on počkal
na odpověď
od želviných rodičů,
vylezl nahoru na pramici.
A jenom si tam sednul
a ani se nehnul.
Nechtěný host.
Nícméně rodiče
ještě zaklepali na podlahu
pramice a žádali želvu o radu.
Želva se vynořila
a potom: „haaaa!“
povzdechla si takto.
Slyšeli jste někdy
před tím o želvím
povzdechnutí? Já nikdy.
Potom řekla:
„Raději jsi neměl
tady tohoto zde nechávat,
ale já vím,
ty ho necháš zůstat.
protože já také,
nemyslím, že by jsi měl
to srdce zanechat ho
zemřít nebo vhodit
ho pryč v takovém počasí
v tomto stavu, v jakém je.“
Není to moc dobrý znamení.
A potom želva pokračovala
a řekla:
„O 7 dnů později,
všechna voda opadne,
a potom se můžeme vrátit
na naše místo.“
A pak se želva potopila
zpět do vody.
Jak předpověděla,
o 7 dnů později,
všechna voda opadla.
A potom ten,
co byl rodiči zachráněn
řekl všem nashledanou,
zbývajícím dvěma
zvířatům i farmářské dvojici.
A potom i oni řekli,
že se vrátí později, oplatit
jejich laskavost,
pozdravit je
a poděkovat jim, že je

navštíví později.
Mnoho, mnoho,
mnoho měsíců minulo.
Všichni lidé
ve vesnici přestavěli
své domy a pokračovali
v obvyklé práci.
Nic už více
nepřipomínalo záplavy.
Každý se usadil.
A do vesnice se vrátil
obvyklý ruch.
Tygr se vrátil
do svého doupěte v džungli
a stále se pokoušel
přemýšlet o daru,
který by se hodil,
pro dobrodince,
ano, ano, ano
pro ty, kdo ho zachránili
a pomohli mu.
Přemýšlel celý čas.
Nikdy nezapomněl.
Jednoho dne slyšel,
že princezna
té země jede navštívit
jinou královnu
ze sousedství.
Pak princeznu
všude sledoval.
Jednou uviděl
princeznin stan u řeky
v Ping Tungu,
a ona v něm spala.
Mezitím, dokud
princezna spala,
se tygr vplížil
dovnitř jejího stanu
a vzal nějaké její
nebeské šperky, které si
sama pro sebe navrhovala.
A potom je někam dal,
někam je ukryl.
Kvůli tomu musel být
princeznin časový rozvrh
opožděn, všichni zkoušeli
najít její ztracené šperky,
co trvalo dlouhou dobu.
Ale nikdo je nemohl najít.
Král řekl: „Kdokoli

nalezne šperky,
obdrží hodně,
dobrou velkou cenu.“
Ale nikdo je nenašel
a potom o hodně později,
už princezna musela
jet zpět domů.
Když se všechno
upokojilo a nikdo
už tolik nemluvil
o šperkách,
tygr vzal krabice
drahocenných šperků,
odnesl je
farmářskému páru a řekl:
„To je pár bezvýznamných
věcí, které mají cenu
jen několika milionů dolarů.
Donesl jsem to sem,
abych vám ukázal svou
vděčnost, že jste mi pomohli
a zachránili můj život.
Tak prosím, buďte tak laskaví
a přijměte je.“
Tak pár obdržel tento dar,
ale nevěděli, odkud pochází,
jaký je jeho původ.
Tak to tam nechali,
položili to na stůl před dům.
Dokonce to ještě
ani neotevřeli.
Nevěděli,
co to je.
Takže si o tom nic nemysleli.
Většina chudých lidí,
jsou v jádru velmi
jednoduší.
Když nikdy předtím ještě
neviděli drahokamy,
pravděpodobně nevěděli
co to je.
Mysleli si, že to je
pravděpodobně cukr krystal
nebo něco jiného.
Tak položili
drahocennou krabici
nahoru na stůl
před jejich dům
a nic o tom neřekli.
A najednou, o něco později

ten muž, kterého zachránili,
přišel také, aby je pozdravil.
A jakmile přišel dovnitř
uviděl krabice a věděl, že
patří princezně.
A potom se omluvil a hned
odešel domů, nezůstal tam
a neřekl nic víc.
Jenom ahoj
a nashledanou.
Okamžitě šel domů
a dal zprávu královi,
že šperky jsou
v jejich domě.
Samozřejmě, že král
vzal pár a zamkl je ve vězení.
A ten muž byl
štědře odměněn
a šťastně šel domů.
Zaprodal svoje dobrodince,
za peníze.
Potom, od té doby,
byli oba neprávem
zamčeni ve vězení.
Ale co mohli říci?
Jsou to chudí lidé.
Nemají žádné peníze
na právníky.
Tak samozřejmě, oba
seděli ve vězení nešťastně.
A každý den
zkoušeli praktikovat
pohodlnou metodu
a cítili lítost, že před tím
nedostali zasvěcení.
Takže nyní nevědí
kde je vnitřní Mistr,
a nemohou se k němu
dokonce ani modlit.
Zkoušejí se modlit,
ke všemu co znají,
jako je místní bůh,
místní bohyně,
a podobně.
Nic jim nepomáhá.
A pak od toho dne
jen sedí ve vězení.
Jednoho dne had,
pamatujete se,
jeden ze zachráněných obětí,

přišel, aby pozdravil
rodiče a chtěl
jim zase poděkovat
za jejich laskavost.
Ale oni nebyli doma.
Želva řekla hadu vše
co se jim přihodilo.
Takže had řekl,
„Dobře, dobře,
nestrachuj se,
neměj obavy,
jdu jim pomoci,
vezmu je z vězení.
Budou osvobozeni
velmi brzy,
slibuji ti, že najdu způsob,
jak to udělat.“
Had šel okamžitě
domů a potom
do královského paláce.
Vplazil se
do místnosti princezny.
Když princezna spala,
plivl do jejích očí svůj jed
a oslepl ji.
Protože tento had je laskavý,
princezně to neublíží.
Možná je to jen trik,
takže, pokračujeme.
Princezna, byla velmi,
velmi rozrušena
a vystrašená.
Běhala dokola
a celý čas plakala.
A všichni nejlepší
doktoři ze země
byli svoláni, aby se postarali
o její slepotu,
ale nic nepomáhalo,
vůbec nic.
Protože had
se postaral, aby byl
princezně nabídnut
jeho nejlepší jed,
aby ji nikdo nemohl vyléčit.
Dokonce, i když král
svolal všechny z nejlepších
doktorů
ze sousedních zemí,
doufaje, že někteří

talentovaní doktoři
z jiných zemí.
by jí mohli pomoci.
Ale stále žádná naděje,
ne, ne, nic, nic.
Král, protože tak moc
miloval svou dceru,
vydal prohlášení:
„Jestliže někdo, kdokoliv,
chudý nebo bohatý,
vznešený,
nebo obyčejný měšťan,
jestliže vyléčí
slepotu mé dcery,
dám mu půl království.“
Rozumíte?
Dá mu půl své země.
Ale nikdo si tento dar
nemohl nárokovat.
Protože nikdo
neměl dost talentu nebo
schopnosti zhojit slepotu
princezny.
Nyní, všichni to už zkusili,
každý zkusil všechny druhy
tajných metod,
ale nic nepomohlo.
Zůstal už jen
ten farmářský pár,
který na ni ještě
nepoložil ruce.
Jinak to už všichni zkusili.
A tak toho dne
nadešel hadův čas.
Všichni již zkusili a selhali,
nikdo jiný už nepřišel,
takže had přišel do vězení
a řekl rodičům,
laskavému páru,
co udělal princezně.
A mezitím také vyplivl
pilulku ze svého nitra.
A řekl: „S touto pilulkou
budete schopni
vyléčit slepotu princezny.
A pak budete mít půlku
země. Protože vám chci
oplatit vaši laskavost.
Proto se tohle stalo.“
Takže rodiče

už věděli, o co jde.
Ale nevěděli
jak se dostat ven.
Na poslední chvíli, král
přikázal jejich uvolnění,
protože byli poslední,
kteří to
ještě nezkusili.
Všichni lidé už zkusili.
Tak si král myslel,
že by měl možná zkusit
poslední možnost,
protože slíbil odměnu,
nic menšího než půlku země.
A pak opravdu,
jak rodiče dali pilulku
princezně, protřela si oči,
a slepota byla pryč.
Samozřejmě král
dodržel slib
a dal páru půlku Miaoli.
A tak se farmář
stal králem,
Jeho výsost farmář
a jeho žena se stala
Její výsost, farmářka.
Tak žili šťastně
dokonce později se želvou.
A to je konec příběhu.
Je to velmi podobné
jedné povídce z AuLac.
Tak podobné, protože
máme přísloví říkající:
„Jestliže zachráníte zvířata,
ony vám to oplatí.“
Takže tato povídka je
společným vlastnictvím
celého lidstva.
Většina zemí
má takové věci.
Tak teď víte.
Je to proto, že
jsme vegetariáni.
Možná jednoho dne
had přijde k vám
a nabídne vám dar.